

Slika je očitno ista in vendar ima Jenkova pesem čisto nekaj posebnega, Jenkovega, kar je Heineju popolnoma tuje! Mlada breza, „v lastnem svetu tuja“, to je mladi pesnik, ki mu je v daljnem, tujem mestu, med tujci, postal tuj njegov rodni svet; le kak posamezen glas slišijo doma o njem. Ideja povsem nova!

V nekoliko bolj oddaljenem stiku s Heinejem je tudi „Prošnja“, ki njen začetek spominja — čisto samo po zunanje — na Heineja:

Da te ljubim, ti je znano,
Da me ljubiš, davno vem:
Kaj ogiblješ se pred mano
Odgovarjaš le očem?¹)

Jenku je bila pri teh verzih temno v spominu Heinejeva pesem:

Daß du mich liebst, das wußt' ich,
Ich hatt' es längst entdeckt;
Doch als du mir's gestanden,
Hat es mich tief erschreckt.²)

Kakor smo videli, ni stik med Jenkom in Heinejem zmerom enako tesen; časih se naslanja prav določno na kako misel svojega originala, časih je kar z malimi premembami prepesnil po celo Heinejevo pesem, bila mu je prav jasno v spominu. Časih pa je zveza prav ohlepná, da ne moremo misliti na to, da bi se bil pesnik spominjal ravno določne Heinejeve pesmi. Poznal je svojega Heineja tako dobro, vživil se je tako v Heinejev poetiški svet, da je kar iz nekakega Heinejevskega razpoloženja gledal v svet in na svoje življenje. In to je bilo za Jenka nevarno, ker je večkrat zabredel v Heinejev cinizem in njegovo bolno sentimentalnost. A zdrava Jenkova narava se je uprla temu vplivu in ga deloma tudi strla. Ne vedno! Najmanj se mu je posrečilo osvobojenje v onih pesmih, v katerih nahajamo reminiscenc kar na več pesmi in na več pesnikov, ne na samega Heineja. Sem spada „V tihi noči“:

Pesem, pojdi miloglasna,
V noči plavaj tje do nje,
Ko jo zvezde, luna jasna
S spanja mirnega budé.

Ko zamišljena si pase
S čuti sladkimi srcé,
Pesem, tvoje žale glase
Naj nje usta ponove.³)

Ta pesem spominja močno na neko pesem Oskarja von Redwita, objavljeno v njegovem sentimentalnem lirskoepskem spevu „Amaranth“:

¹) Jenko, Pesmi, 1865, str. 4.

²) Heine, Neue Gedichte, „Seraphine“, št. 3.; gl. n. d., II. zv., str. 25.

³) Jenko, Pesmi, 1865, str. 14.

Zieht hin, ihr lieben, stillen Lieder,
Zu meiner süßen Amaranth!
In ihrem Herzen laßt euch nieder,
Es ist ja euer Vaterland!

Sagt ihr, ihr seiet kleine Sterne
Vom Himmel, den sie mir geschenkt!
Und zöget her aus weiter Ferne,
Zu fragen, ob sie mein gedenkt.⁴)

GREGORČIČEV GROB

A „V tihi noči“ nas lahko spomni tudi na Heineja:

Aus meinen großen Schmerzen
Mach' ich die kleinen Lieder;
Die heben ihr klingend Gefieder
Und flattern nach ihrem Herzen.

Sie fanden den Weg zur Trauten,
Doch kommen sie wieder und klagen,
Und klagen und wollen nicht sagen,
Was sie im Herzen schauten.⁵)

⁴) Gl. Oskar v. Redwitz, Amaranth, 43. Aufl., Mainz, Franz Kirchheim, str. 223.

⁵) Heine, „Lyr. Int.“, št. 36.; gl. n. d., I. zv., str. 62.